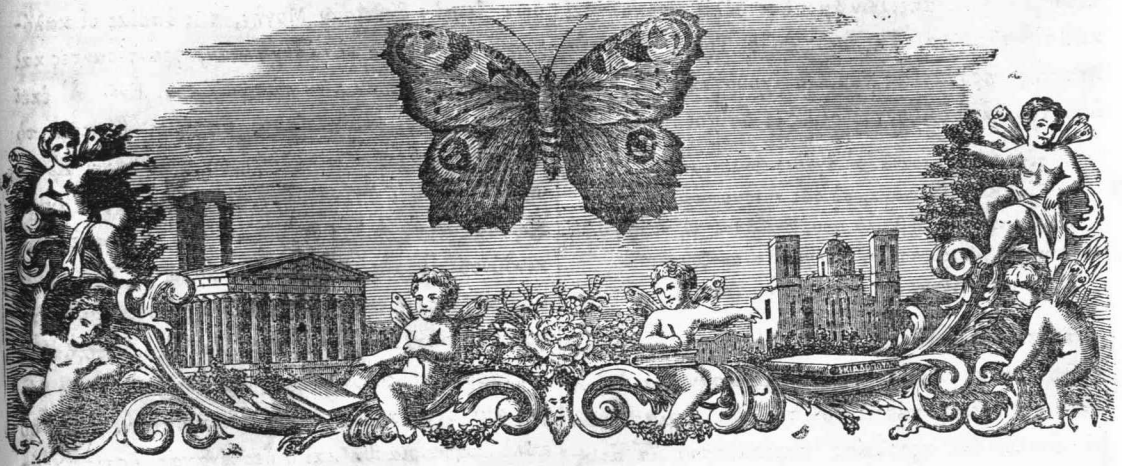

Χ Ρ Υ Σ Α Λ Λ Ι Σ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ, ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

30 ΙΟΥΛΙΟΥ, 1865.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 62.

Ο ΑΡΜΑΤΩΛΟΣ ΚΩΣΤΑΝΤΑΡΑΣ. 1)

ΜΟΛΙΣ ΕΪΧΟΝ ΠΑΡΕΛΘΕΙ ΔΥΟ ἔτη ἀπὸ τῆς ἐπι-
 σήμου ἀναγνωρίσεως τοῦ Κωσταντάρου, ὡς ἀρμα-
 τωλοῦ τῆς Λοκρίδος, καὶ ὁ ἐν τῷ μεταξὺ ἐπικρα-
 τήσας εἰρηναῖος βίος ἐξ ἀπροόπτου διεταράχθη.
 Οἱ ἐν Σαλόνοις Τούρκοι δυσανασχετοῦντες ἐπὶ τῇ
 ἐπιβεβλημένῃ αὐτοῖς ἐξουτελεστικῇ ὑπακοῇ πρὸς
 ἓνα *garıan*, τοῦ ὁποίου ὅμως, τὸ ὄνομα μετὰ
 τρόμου τέως ἐπρόφερον, παρήγγειλαν εἰς αὐτὸν
 ἵνα διατάξῃ τὸν ἐν τοῖς χωρίοις τῶν Σαλόνων πε-
 ριφερόμενον σωματάρχη (κολντζήν) του, καὶ ἀ-
 νγκαστικῶς ἐπιβάλλοντα εἰς πάντας, ἐν ὀνόματι
 αὐτοῦ, τὴν πληρωμὴν φόρου, τὸν ὁποῖον οὐδὲν
 δικαίωμα τῷ ἐπέτρεπε, καὶ ἀποχωρήσῃ ἐκεῖθεν.
 Ὁ Κωσταντάρης, φαίνεται, πρὸς οὐδὲν ἐλογίσθη
 τὴν παραγγελίαν τῶν ἀγάδων, οἵτινες, μάτην ἀ-
 ναμεινάντες, ἀπάντησιν, ἐπεμψαν τὸν δερβέναγαν
 ἵνα διὰ τῆς βίας διώξῃ τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ
 ἀρματωλοῦ, ὅστις, ὀλίγους ἔχων ὀπαδοὺς, ὑπεχώ-
 ρησεν ἄμα ἐπληροφορήθη τὴν προσέγγισιν τῶν
 πολυαρίθμων ἐχθρῶν. Ὁ Κωσταντάρης μὴ ἀνε-

χόμενος τὴν προσβολήν, ἐζήτησε παραχρῆμα ἱκανοποιῆσαι παρὰ τῶν Τούρκων τῶν Σαλόνων, οἵτι-
 νες ἐπέμειναν ἵν' ἀνατεθῇ ἡ ἐξομάλυνσις τῆς δια-
 φαρᾶς ταύτης εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ πασᾶ τῆς
 Εὐβοίας. Ὁ ἀρματωλὸς πεπεισμένος ὅτι ὁ δικα-
 στής ἤθελε λάβει ὑπ' ὄψιν τὰ ἐν τῷ σουλτανικῷ
 φερμανίῳ περιγραφόμενα τῆς ἀρματωλικῆς του
 δικαιοδοσίας, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεων καὶ
 βιαιοπραγιῶν, συνήνεσεν. Ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα ἡ
 μετ' οὐ πολὺ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις τοῦ πασᾶ οὐ
 μόνον ἐδικαιολόγει τὴν ἐξωσιν τοῦ *κολντζή*,
 ἀλλὰ καὶ διεκήρυττεν ὅτι οὐδὲν εἶχεν ὁ Κωσταν-
 τάρης ἀρματωλικὸν δικαίωμα κατὰ τὴν περιφέ-
 ρεαν τῶν Σαλόνων. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην πρὸς
 οὐδὲν λογιτάμενος ὁ ἀρματωλὸς ἀπεφάσισεν ἵνα
 διὰ τῆς σπάθης του λύσῃ τὴν διαφοράν. Ἐπὶ κε-
 φαλῇ 200 περίπου ὀπαδῶν περιήρχετο τὴν ἐ-
 παρχίαν μετὰ τὸ πῦρ καὶ τὸν σίδηρον ἀνά χεῖρας·
 ὁ ἐξελθὼν πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ δερβέναγας
 ἐφυγε μετὰ τὰ λείψανα τῆς διασωθείσης στρατιᾶς
 του μέχρι τῶν Σαλόνων διωχθεὶς. Πάντα τὰ γεν-
 νήματα εἶχον πυρποληθῇ, τὰ ποίμνια διηρπάζοντο
 καὶ κατεσφάττοντο, οἱ συλλαμβανόμενοι ἐβασανί-
 ζοντο ἀνηλεῶς, οἱ δ' ἐντὸς τῶν οἰκιῶν των ὀχυ-
 ρωθέντες Τούρκοι πειραθέντες ἐξοδόν τινα πρὸς
 ἀπώθησιν τῶν ἐπερχομένων ἀπεδεκατίσθησαν.

1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδίου 61.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ ὁ νικηφόρος τοῦ Κωσταντάρᾳ στρατὸς ἔφθασε πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πρωτεύουσας, καὶ ὁ ἀρματωλὸς, πρὶν ἢ παραδώσῃ τὴν πόλιν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὴν μάχαιραν, ἐπειράθη τελευταίαν συνδιαλλαγήν, ἀπειλῶν ἅμα ὅτι θέλει πυρπολήσῃ καὶ τὸν ἑλαιῶνα. Τῆς πρὸς τοὺς Τούρκους ἀπειλητικῆς προτάσεώς του, στιχουργηθείσης τότε ὑπὸ τοῦ λαοῦ σώζονται οἱ ἑξῆς στίχοι :

Σὲ σένα μπέη κερατὰ, κ' ἀγάδες πομπιεμένοι
Σὲ σένα βρὲ δερβέναγα, σὲ σὰς κοταμπασίδες
Τὼμου νὰ γῶῃς τῇ βούλᾳ μου, διαβάσῃς τῇ γραφῇ μου,
Γρήγορα τὸ μουρασελέ, γλήγορα τ' ἀρτζοχάλια,
Τ' ὁ Κωσταντάρᾳ λύσσαζε . . . . .

Τότε δὲ πλέον οἱ βέηδες βλέποντες τὸν ἐπαπαιλοῦντα αὐτοὺς κίνδυνον ἀπεφάσισαν ἵνα ἐνδῶσιν εἰς τὰς προτάσεις τοῦ τρομεροῦ ἀρματωλοῦ, τὸν ὅποιον διὰ πρεσβείας παρεκάλεσαν ἵν' ἀποχωρήσῃ, ὑποσχόμενοι ἔκδοσιν ἰδίου φερμανίου χορηγούντος αὐτῷ καὶ τὴν περιφέρειαν τῶν Σαλόνων, καὶ δόντες πρὸς ἐξασφάλισιν ὁμήρους ἀπὸ τῶν ἐπιφανεστέρων πρὸς δὲ, κατ' ἀπαίτησιν τῶν ἐταίρων του, ἐπληρώθησαν ὡς ἀποζημιώσεις καὶ 40 πούγγια ἢ 20 χιλιάδες γροσιῶν. Ὁ Κωσταντάρᾳ φέρων καὶ τοὺς ὁμήρους ἀπεχώρησεν εἰς Ἀγίαν Εὐθυμίαν, ὅπου μετ' οὐ πολὺ τῷ ἐστάλει καὶ τὸ δεύτερον φερμάνιον, καὶ οὕτως ἐλευθερώθησαν οἱ κρατούμενοι.

Πρόσφατα δὲ ἦσαν τὰ κατὰ Σάλονα συμβάντα, ὅτε δεινότερα κατὰ τοῦ Κωσταντάρᾳ ἐξερράγη ἀπὸ Λοιδορικίου καταιγίς. Οἱ ἐνταῦθα Τούρκοι, πολυμῆρτοί τῶν ἐν Σαλόνοις, ἐφόνευσαν τοὺς κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα ὁπαδοὺς τοῦ Κωσταντάρᾳ, καὶ ἄνευ ἀναβολῆς, εἰς 500 συμποσοῦμενοι, ἐξεστράτευσαν καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀρματωλοῦ, ὅστις μόλις μαθὼν τὰ γενόμενα συνήθροισεν ἑκατὸν περίπου ὁποδοὺς καὶ ἀντεξήλθεν κατ' αὐτῶν ἀλλὰ πλησίον τῶν Πεντορείων, μάχης αἰματηρᾶς συγκροτηθείσης, ἔπεσαν οἱ ἡμίσεις τῶν ἐταίρων, αὐτὸς δὲ τετρακυματισμένος μόλις ἠδυνήθη ἵνα σωθῇ φεύγων. Οἱ Τούρκοι τοῦ Λοιδορικίου, πρὸς οὓς ἠνῶθησαν καὶ τινες τῶν Σαλόνων εἰσελθόντες εἰς Ἀγίαν Εὐθυμίαν ἤρχισαν ἵνα φανερώσῃ πάντα ἄνευ διακρίσεως γένους καὶ ἡλικίας πυρπολήσαντες δὲ καὶ διαρπάσαντες τὴν κομὸπολιν ἐξήλθον ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ δερβέναγ' Ταχίρ-Κώτσα πρὸς καταδίωξιν τοῦ φυγόντος ἀρματωλοῦ. Ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον περιφερόμενοι ἐβασάνιζον τοὺς χωρικοὺς πρὸς ἀποκάλυψιν τοῦ διωκόμενου, τὸν ὅποιον εἰπέ τις ὅτι εἶδε κατὰ τὰ μέρη τοῦ ἐν Νευ-

πακτίᾳ μοναστηρίου τῆς Βαρνάκοβας. Ὁ δερβέναγας μετὰ 300 περίπου ἀκράτητος ἔσπευσεν ἵνα διευθυνθῇ ἐκεῖσε. Τῶνόντι ὁ Κωσταντάρᾳ καιρίως τραυματισθεὶς κατέφυγε μετὰ 30 περίπου ὁπαδῶν εἰς τὴν ἐρηθεῖσαν Μονῇ, τῆς ὁποίας οἱ καλόγηροι προθύμως τὸν ἐδέχθησαν, φροντίσαντες καὶ διὰ τὴν θεραπείαν τῶν πληγῶν του. Ἐνῷ δ' ἐκεῖ ὁ ἀρματωλὸς ἐνοσηλεύετο, ἀσφαλὲς θεῶν τὸ καταφύγιον, εἰς τῶν καλογέρων πνευστιῶν τῷ ἀνῆγγειλεν, ὅτι ἐπλησίαζεν ὁ δερβέναγας Ταχίρ-Κώτσα μετὰ πολλῶν ἀνδρῶν. Τὸ προφανὲς τοῦ κινδύνου παραδόξως δίδει δυνάμεις εἰς τὸν τραυματίαν, ὅστις πρὸς οὐδὲν λογιζόμενος καὶ πληγὰς καὶ φάρμακα, ἀνίσταται καὶ λαβὼν τὸ ὅπλον διατάσσει τοὺς συντρόφους ἵνα κλείσωσι τὰς θύρας καὶ ἐτοιμασθῶσι πρὸς ὑπεράσπισιν. Μετ' οὐ πολὺ ἐπαρουσιάσθη καὶ ὁ δερβέναγας, ὅστις ἀκράτητος διτυθύνθη μετὰ κοπτεροῦ πελέκους εἰς τὴν θύραν, ἀγρίως ἀλλαλάζων καὶ παρορμῶν τοὺς στρατιῶτας. Ἄμα δὲ οὗτοι πρὸ τῆς θύρας συνεπυκνώθησαν, οἱ κεκλεισμένοι ἤρχισαν τακτικὸν πυροβολισμόν. Ἐπὶ πέντε κατὰ συνέχειαν ὥρας μανιώδεις πυροβολισμοὶ ἤκούοντο, νέφη καπνοῦ ἐκάλυπτον τὰ πέριξ, καὶ μόνον ἐν ἐκάστη λάμψει ἐκπυροσκορηθείσης διαφαίνεται τὸ ἔδαφος ἐστρωμένον ἀπὸ πτώματα. Ἐπὶ τέλους περὶ τὸ λυκόφως ἔπαυσαν οἱ πυροβολισμοὶ τῶν ἐν τῇ Μονῇ, καὶ οἱ ἑξῶ ἐννοήσαντες τὴν αἰτίαν τῆς διακοπῆς (δὶ ἔλλειψιν φυσικῶν προσελθούσης) στενὸν ἐτήρουν ἀποκλεισμόν βεβαίαν πλέον θεωροῦντες τὴν λείαν. Ὁ Κωσταντάρᾳ δημηγορεῖ εἰς τοὺς ὁπαδοὺς πρὸς οὓς παρίστα τὸν κίνδυνον, τὸ αἶσχος καὶ τὸν τρομερὸν θάνατον, ὅστις ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ τοὺς περιέμενε, παραινῶν ἵνα πειραθῶσι γενναίαν ἐξοδον, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία ἢ θάνατος ἀρματωλικὸς ἦτο τὸ γέρας. Οἱ ἐταῖροι παρὰ δέχονται, καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀνοίξαντες τὰς πύλας ἐξορμῶσι ξιφῆρεις ἐν μέσῳ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου καὶ θύοντες καὶ ἀπολλύοντες ἀδολαβῶς διέρχονται οἱ 20 ἐπὶ κεφαλῇς ἔχοντες τὸν Κωσταντάρᾳ, ἀφοῦ οἱ ἐπίλοιποι τριάνοντα ἐν τῷ ἀποκλεισμῷ καὶ κατὰ τὴν ἐξοδον ἔπεσαν. Ὁ λαὸς ἐφάλλε τὸ μέγα ἐκεῖνο κατόρθωμα διὰ τοῦ ἑξῆς ἔσματος.

Ὁ Κωσταντάρᾳ κλείσθηκε μέσα σὲ τὸ Μοναστήρι, νύκτα καὶ νύχτα πολεμάει, μέρα καὶ νύχτα ῥίνου, Χωρὶς ψωμί, χωρὶς νερὸ, χωρὶς κἄνα μιντάτι.
Κ' ὁ Ταχίρ-Κώτσα φώναζε, κ' ὁ Ταχίρ-Κώτσα λέγει
« Προσκύνα, Κωσταντάρᾳ μου, σὴ νύφη σ' ὀλοισμένη,

«Προσκύνα Κώστα τὸ σπαθί, προσκύνα τὴ ποδιά μου.

«Θὰ σὲ κερνάσω τουφεκαῖς, θὰ σὲ κερνάσω βόλιν.»

Κ' ὁ Κωσταντάρης φούνταξε μὲ τὸ σπαθί στὰ δόντια.

«Ποτὲ ποδιά δὲ φίλησα, ποδιά κατουρημένη,

«Τώρα νὰ γῶς βρὲ κερατὰ μικρὰ κωλοπλημένε

«Τοῦ Κωσταντάρη τὸ σπαθί, τοῦ Χρόνη τὸ τουφέκι.»

Ταχυῶν οἱ Τοῦρκοι πὰν τραγιά, κ' ὁ Κώτσας σὰν κεσέμι.

Μετὰ τὴν νίκην ὁ Κωσταντάρης, λαβὼν ση-
μαντικὰς ἐπικουρίας, ἐπέπεσε κατὰ τοῦ στρατοῦ
τοῦ δερβέναχα Ταχίρ-Κώτσα, ὅνπερ κατέκοψε.
λέγεται δὲ, ὅτι συλλαβὼν τὸν ἄνω δερβέναχαν
μετὰ δέκα ὑπαδῶν, ἐξέδειρε ζῶντα ἰδίαις χερσὶ,
καὶ ἔπειτα ἐβελίσας τὸν ἔψησεν ὡς ἀρνίον, ὑπο-
χρεώσας τοὺς συναιχμαλωτισθέντας ἵνα στρέψω-
σιν ἐναλλάξ τὸν ὀβελόν.

Ἀφοῦ δὲ παντελῶς κατεστράφη ἡ ἐπίφοβος
ἐκείνη στρατιά, ὁ Κωσταντάρης ἐπαναλαβὼν τὴν
ἀρματωλικὴν διοίκησιν, ἀφοῦ συνεκρότησε σῶμα
πολυαριθμότερον τοῦ προτέρου, ἔγραψεν εἰς τοὺς
ἐν Λοιδορικίῳ καὶ Σαλόνις Τοῦρκους, προκαλῶν
ἵνα σπεύσωσιν εἰς ἀποζημίωσιν τῶν κατὰ τὴν
καταδίωξίν του παθόντων χωρίων, καὶ ἀπειλῶν
ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἔμπρησμοὺς καὶ σφαγὰς.
Περίφοβοι οἱ Τοῦρκοι εἰς τὸ ἄκουσμα γινόμενοι,
καὶ ἐκ τῶν προτέρων καλῶς γνωρίζοντες, τὸν ἀ-
δάμαστον τοῦ ἀρματωλοῦ χαρακτήρα, ἔσπευσαν
ἵνα δι' ἐράνων συλλέξωσι τὰ πρὸς ἀποζημίωσιν,
ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ πρὸς ἐνοπλον ἀντίστασιν ἡδυ-
νάτων.

Οὕτω δ' ἐν τῇ ἀρματωλικῇ ἀρχῇ ἐδραιωθεὶς ὁ
Κωσταντάρης ἔζησε μέχρι τοῦ 1755, ὅτε ἀπέ-
θανεν ἀπὸ φυσικοῦ θανάτου. Ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς ἀ-
πόγονός του ἐπέζησε, τὸ ἀρματωλικὸν διαιμοιρά-
σθη εἰς τρία, ἐξ ὧν ἔλαβον τὴν μὲν περιφέρειαν
τῶν Σαλόνων ὁ Λάμπρος Τσεκούρα καὶ ὁ Βλα-
χαρμάτας, τὴν δὲ τῆς Λαριδος ὁ Φλωρὸς Γιατα-
γάνας καὶ τὴν τοῦ Μαλανδρινίου ὁ ἐκ Βουνιχώρας
Βλαχοθανάσης, ἅπαντες τὸ πρὶν ὡς πρωτοπαλ-
λῆκαρα τοῦ Κωσταντάρη διαπρέψαντες.

Σημειωτέον δ' ἐν τέλει ὅτι ὁ Κωσταντάρης εἶχε
τρεῖς υἱοὺς, ἐξ ὧν οἱ μὲν δύο ἀπέθανον πολεμοῦντες
παρὰ τῷ πατρὶ, ὁ δὲ τρίτος, ὡς μικρότερος, μετὰ
τὴν τελείαν εἰρήνευσιν, ἐστάλη ὑπὸ τοῦ πατρὸς
εἰς τὸ ἐν τῷ νησιδερίῳ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου
(ἐν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ) γραμματοδιδασκαλεῖον
πρὸς ἐκμάθησιν τῶν ὑπὸ μοναχοῦ τινος διδασκο-
μένων Ψαλτηρίου, Ὁκτωήχου κλπ. ἐπειδὴ πρὸ
ἐλπίδα ὁ υἱὸς οὗτος τοῦ ἀρματωλοῦ κατ' οὐδὲν
ἐφαίνετο τῷ πατρὶ ὁμοιάζων, ἀλλ' ἀντὶ πολεμικοῦ
ἀναγνῶντος χαρακτηρὰ ἐσημοίνετο, καὶ ἀντὶ τῆς

ἐπὶ γενναῖα καὶ ἥρωϊκὰ κλίσεως, εἰς οὐτιδανὰ καὶ
κακοήθην ἐτρέπετο. πολλὰ δὲ κατ' αὐτοῦ ὑπὸ δια-
φόρων παθόντων τῷ πατρὶ διεβιβάσθησαν παρά-
ποννα, ὁ ἀρματωλὸς, μόνον τὸ ἰδανικὸν τοῦ ἥρωϊ-
σμοῦ ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ ἀπέναντι τούτου πνίγων
πᾶν ἕτερον αἰσθημα, κληροδοτεῖ εἰς τὴν ἡρωοτό-
κον πατρίδα ἐν πρωτοφανὲς καὶ ἀμίμητον παρά-
δειγμα, ἰδίᾳ χειρὶ ἀποσφάξας μονογενῆ υἱόν, ὅστις
ἐπέπρωτο μίαν ἡμέραν ν' ἀμυρώσῃ τὰς δάφνας
τοῦ γηραιοῦ ἀρματωλοῦ! Τοῦ πρωτοφανοῦς τού-
του γεγονότος διεσώθη ἡμῖν οἰκτρὰ ἀνάμνησις
διὰ τοῦ ἐξῆς δημοτικοῦ ᾠσματος.

Ὁ Κωσταντάρης κάθεται ψηλὰ στὸν Μπαλαγέρα,

Ἐπαινεῦσταν σὲ' ἄοματα, στὰ τρία τὰ πεδιά του.

Τὰ δυὸ τοῦ σκοτωθήκανε ἀντάμα στὸ πλεού του,

Τὸ τρίτο τὸ μικρότερο, στὸ δάσκιλο παγαίνει.

Κ' ὁ γέρο Χρόνης φούνταξε 'πὸ μιὰ ψηλὴ βραχούλα

«Κώστα πανέψου σὲ' ἄρματα, στὰ δυὸ τὰ πεθαμμένα,

«Μὴ τὸ μικρὸ ξεκλήρησε κ' ἔγινε τρουπολόγος.

«Κλέβει κατσίκι τὸ πουρνό, κότεις τὸ μεσημέρι,

«Πῆρε τ' ἄλλετρι τοῦ παπᾶ. τῆς Παναγίας τὸ χέρι,

«Γκάστρωσε καὶ τὴν παπαδιά, κ' ἐσκότωσ' ἕνα βόιδι.»

Κι' ὁ Κωσταντάρης τάκουσε βαρεῖα τοῦ κακοφάνη.

«Μωρὲ παιδί τῆς ἑαληριᾶς καὶ τοῦ βιαβόλ' ἄγγονι,

«Μοῦ 'ντροπίαστε τὴ λεβεντιά, καὶ τ' ἄσπρα μου τὰ γένια

«Κάλλιο νὰ κλάψω μὴ φορὰ, παρὰ νὰ κλαίγω πάντα.»

Τὸ γιγαγάνι τράβηξε καὶ σὰν ἀρνὶ τὸ σφάζει.

Κ. Σ.

Ο ΣΤΕΦΑΝΩΘΕΙΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς μαρτίου τοῦ 1834
νεανίας τις μ' ἐπλησίασεν ἔμπροσθεν τοῦ παλα-
τίου Ρινουκίνη κατὰ τὴν γωνίαν τοῦ Ἱπποδρομίου
τῆς Ρώμης καὶ μοι εἶπεν

— Ἐπειδὴ ἔχετε τὴν εὐτυχίαν νὰ βλέπετε
καθ' ἐκάστην τὴν μητέρα τοῦ Ναπολέοντος, δὲν
θὰ ἀρνῆσθε, ἐλπίζω, νὰ μοι κάμητε μίαν χάριν,
καθὸ συμπατριώτης.

— Ἄς καθήσωμεν εἰς τὸν ἥλιον ἐκεῖ, τῷ εἶπον,
ἔμπροσθεν τῆς αὐστριακῆς πρεσβείας, ὅπως συνο-
μιλήσωμεν περὶ τούτου.

— Πρὸ πολλοῦ, κύριε, ἡ Ἀκαδημία μὲ ἐστε-
φάνωσε διὰ τὴν ᾠδὴν μου « ἡ Ἀριώτην ἐγκατα-
ληφθεῖσα εἰς τὴν νῆσον Νάξον » ἐπιγραφομένην
καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Νουρίτ, ὁ Λαβασέρ καὶ ἡ κυρία
Δαμορὼ ἐφάλλον δημοσίᾳ μετ' ἐπιτυχίας πλήρους.
Τότε ὁ Νουρίτ μοι εἶπε· Νέε μου μὴ ἐγκαταλεί-
ψης τὸ στάδιον τοῦτο, εἰς ὃ φαίνεσαι προωρισμέ-
νος νὰ διαπρέψης. Ἡ μουσικὴ εὐρίσκεται εἰς πατ